



Maruša MAJER
SLOVENSKA POSLANICA
OB SVETOVNEM DNEVU GLEDALIŠČA

Ne verjamem, da gledališče lahko spreminja svet.

Ko življenje butne z vso svojo silovitostjo, ga prav nič ne more spremeniti.

Verjamem pa, da bi bila brez njega popolnoma drug človek.

Ker nisem srečala ničesar,

kar bi bolj združevalo vse, kar sem in bom hotela biti,

ničesar, zaradi česar bi postala bolj neizprosna do same sebe, do tebe, do tega, kar delam, delava, delamo, do sveta, v katerem živimo,

pa tudi bolj mehka, bolj razumevajoča do vsega,

kar je človek bil, je in bo.

Ničesar, kar bi me bolj učilo, kaj pomeni biti zares skupaj.

In nisem srečala ničesar, kar bi me bolj neizprosno zavrnilo, ko hočem biti boljša, kot sem, pametnejša, kot sem, lepša, kot sem, pa tudi ko hočem biti bolj butasta in slabša, kot sem. Kot da bi imelo svoje nenapisane vrednote, ki ne prenesejo sprenevedanja.

Ampak tudi v vsem tem bi verjetno težko našla dolgotrajen smisel, če ne bi obenem verjela, da gledališke svetove ustvarjamo predvsem zaradi tebe. Da se nam gledališče najbolj zgodi, ko sem jaz na odru skozi vse te zgodbe zelo jaz, hkrati pa pravzaprav tudi ti, ki me gledaš. Ko nama uspe, da se srečava v popolnem sedanjiku in si ta trenutek zares deliva, ko nama uspe, da se v njem pogledava na način, ki se mu zunaj teatra raje izogneva. Ko se oba ne delava, da se naju stvari ne dotikajo. Ko jaz na tej strani zavračam piedestal, ki mi ga narekuje oder, ker zelo dobro vem, da nisem popolna in da nihče ni, hočem pa biti cela in se tega učim, hočem zaradi sebe in

zaradi tebe spoznati in razgaliti svojo največjo temo in ti s tem — morda! — olajšati pot do tvoje. Ker se mi zdi, da ko veš, kako zelo si lahko temen, šele zares veš, kako zelo si lahko tudi svetel. In zaradi tega verjamem, da je gledališče tu zato, da sva jaz in ti lahko malo bolj *človek*, da sva zaradi njega malo bolj prisotna v realnem svetu, da sva zaradi njega malo bolj živa, malo bolj ranljiva in malo bolj občutljiva, kot bi brez njega bila.